

عنوان مقاله:

واج شناسی گویش کرشی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات و زبانهای محلی ایران زمین، دوره 8، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسنده:

نظام عمادی - استادیار گروه زبان شناسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت

خلاصه مقاله:

هدف از این مقاله، بررسی و توصیف نظام واجی گویش کرشی در استان فارس است. گویش کرشی به شاخه غربی-شمالی زبان های ایرانی نو تعلق دارد. کرش نام قومی است که بیشتر در استان های فارس و هرمزگان پراکنده اند. افزون بر این، کرش نام تیره ای از طایفه کشکولی بزرگ است که در سده های پیشین به ایل قشقایی پیوسته است. با این حال، زبانشان ترکی نیست، بلکه گویشی از زبان بلوچی است. در این پژوهش، نخست همخوان ها و واکه ها معرفی و بررسی می شوند. سپس به واج آرایی، ساخت هجا، فرایندهای واجی مانند همگونی، ناهمگونی، ابدال، افزایش، کاهش پرداخته می شود. با توجه به بررسی و سنجش های واجی، این گویش دارای ۲۵ همخوان (p, b, t, d, k, g, q, ʔ, f, v, s, z, š, ž) و ۸ واکه (x, h, č, ĵ, m, n, ŋ, l, r, ʔ, y) است. از ویژگی های واجی در همخوان ها و واکه های این گویش وجود همخوان های /ŋ/ و /ʔ/ و واکه های /ē/ و /ō/ است. /ŋ/ همخوانی است که واجگاه آن نرمکامی است و شیوه تولید آن خیشومی است. /ʔ/ برخلاف /r/ چند زنجی است و با وجود بسامد اندک آن در این گویش، متمایزدهنده معنی است. در گویش کرشی، دو واکه /ō/ و /ē/ به ترتیب بسته تر از دو واکه /o/ و /e/ است. ساخت هجا در این گویش، همچون فارسی رسمی (CV(C)C) است.

کلمات کلیدی:

گویش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2052799>

